

Arrest

nr. 257 614 van 2 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Sylvie SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. BALLEZ, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 17 augustus 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 30 november 2018. Op 28 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 28 augustus 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 19 oktober 2020 dienen verzoekers een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.3. De commissaris-generaal verklaart op 29 januari 2021 deze volgende verzoeken niet-ontvankelijk.

De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Valle de la Pascua. B.M.M.P. (...) is uw partner. Jullie kregen samen een dochter M.L.C.M. (...). M.G.C.M. (...) is de dochter van uw partner en een andere man. U verliet Venezuela op 26 juni 2018 en reisde uiteindelijk naar België, waar u op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 24 februari 2019 verlieten uw echtgenote, uw dochter M.L. en uw stiefdochter M.G. Venezuela. Op 13 maart 2019 diende uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in in België. Op 4 oktober 2019 diende uw zus C.B.N.V. (...) ook een verzoek om internationale bescherming in in België op 4 oktober 2019.

In het kader van uw verzoek vroeg u om bescherming omwille van de economische situatie in Venezuela, de gestegen criminaliteit en de gevolgen van het feit dat u in 2016 het referendum ondertekende, waardoor u geen werk meer kon vinden omdat u sindsdien bekend stond als een opposant en als niet-Chavist. Uw echtgenote gaf aan dat jullie als landverraders beschouwd zouden worden omdat jullie Venezuela verlaten hebben en omdat zij op 23 januari 2019 deelgenomen had aan een anti-regeringsmanifestatie. Zij verklaarde verder verbale agressie te hebben ondergaan van Natalia, een lokale chaviste en rechterhand van de burgemeester. Op 29 november 2019 nam het CGVS een weigeringsbeslissing in het kader van het verzoek van u en uw partner. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest van 28 augustus 2020 bevestigd. De RvV stelde vast dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie omwille van jullie beperkte politieke activiteiten problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Venezuela; dat niet kon blijken dat u systematisch gediscrimineerd werd omwille van het feit dat u als niet-Chavist werd beschouwd; dat de door jullie beweerde problemen met CLAP niet aannemelijk geacht konden worden; dat uw echtgenote niet aannemelijk gemaakt had problemen te hebben gekend met Natalia, een lokale chaviste; dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben omwille van het feit dat jullie een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België; dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat er in jullie hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; en er werd vastgesteld dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op een verblijf van een week in Nederland na, verliet u België niet. U en uw echtgenote dienden op 19 oktober 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek stelt u dat uw leven nog steeds in gevaar is in Venezuela omdat u gesignaleerd staat als tegenstander. Toen u in Venezuela was, ging u immers altijd naar vergaderingen met uw burens, waar u zich manifesteerde als een tegenstander van de overheid. U herhaalt voorts in 2016 getekend te hebben tegen Maduro. In 2018 had u zich bovendien ingeschreven bij de oppositiepartij Vente Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u voorts dat u opgepakt en ondervraagd zou worden in de luchthaven omdat u twee jaar in het buitenland was en omdat uw paspoort vervallen is. Daarnaast verklaart u dat er een vergadering van de burens plaatsvond waarin aangegeven werd dat men een telling zou uitvoeren om na te gaan wie wel of niet in het land is. Maduro weet immers dat veel Venezolanen in Europa asiel aanvragen. Hij beschouwt hen als vijanden en men wil nagaan wie in het land is om dan het appartement af te nemen. U vreest tot slot ook voor uw dochters. U meent dat er plotseling iets zou kunnen gebeuren op school, dat er een plotselinge gewelddadige actie zou kunnen zijn of dat ze aangevallen of beledigd zouden kunnen worden in de omgeving van uw woonplaats.

Ter ondersteuning van onderhavig verzoek legde u de volgende documenten neer: Een bewijs van uw inschrijving bij de politieke partij Vente Venezuela (kopie) en een brief van volksvertegenwoordiger Rosalio Ismael Leon Luque van de partij Voluntad Popular d.d. 4 november 2020 (kopie) waarin hij stelt dat hij uw echtgenote kent, dat zij en haar familie strijden voor de democratie, dat uw echtgenote familie is van V.D.G., een activist en tevens de operationele coördinator van de partij in de staat Guarico en dat iedereen die strijdt tegen de overheid, bedreigd wordt door het regime. Voorts legt u ook een USB-stick neer waarop de volgende documenten staan: twee audiobERICHTEN van buurvrouwen (kopie) aangaande de eerder vermeldde vergadering over het opnieuw toewijzen van appartementen; vier foto's (kopie) waarvan u stelt dat hierop te zien is dat de politie mensen verhinderde om naar buiten te gaan om te protesteren; een uittreksel uit een krantenartikel van El Tiempo (kopie) dat gaat over de behandeling die terugkeerders te beurt valt in het licht van de coronapandemie; een brief van uw advocaat in Venezuela

(kopie) waarover u zegt dat die meer details bevat over jullie situatie waaronder data betreffende uw werk, informatie over jullie relaas en een toelichting over het feit dat men uw echtgenote niet wilde laten vertrekken bij haar vertrek uit Venezuela. In deze brief wordt hierover aangevoerd dat [B.] gearresteerd werd op de luchthaven en wordt deze arrestatie gekoppeld aan haar deelname aan de mars van 23 januari 2019. Jullie advocaat geeft aan dat hij hierover een klacht neerlegde bij het familieparket, maar dat deze klacht verworpen werd. Tot slot wordt ook in deze brief aangestipt dat gebouwen die leegstaan aan andere personen toegewezen worden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient in herinnering gebracht te worden dat het Commissariaat-Generaal het op 29 november 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam voor u en uw echtgenote. Op 28 augustus 2020 bevestigde de RvV deze door het CGVS genomen beslissingen. De RvV stelde vast dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie omwille van jullie beperkte politieke activiteiten problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Venezuela; dat niet kon blijken dat u systematisch gediscrimineerd werd omwille van het feit dat u als niet-Chavist werd beschouwd; dat uit de door jullie beweerde problemen met CLAP geen beschermingsnood bleek; dat uw echtgenote niet aannemelijk gemaakt had problemen te hebben gekend met Natalia, een lokale chaviste; dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben omwille van het feit dat jullie een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België; dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat er in jullie hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; en dat er werd vastgesteld dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Jullie dienden geen cassatieberoep in tegen dit arrest. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jullie betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn de beoordeling dat jullie politieke activiteiten beperkt waren om te buigen. Betreffende uw stelling dat u intussen ingeschreven bent bij de oppositiepartij Vente (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18), hetgeen u staft met uw inschrijvingsbewijs, kan opgemerkt worden dat het zeer merkwaardig is dat u, ofschoon u stelde zich reeds in 2018 ingeschreven te hebben, dit element niet opwierp tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 30 november 2018 en evenmin aanhaalde tijdens de beroepsprocedure bij de RvV (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18). Ook de brief van volksvertegenwoordiger Rosalio Ismael Leon Luque van de partij

Voluntad Popular d.d. 4 november 2020 werpt geen nieuw licht op de vaststellingen over jullie politiek profiel. Daar waar in de brief wordt aangevoerd dat uw echtgenote een familielid is van V.D.G., de operationele coördinator van de partij in de staat Guarico die vervolgd wordt door het regime en familieleden naar het buitenland bracht voor hun veiligheid, dient opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote geen documenten neerleggen om deze beweerde familieband te bewijzen. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat u stelt dat V.D.G. de neef van uw echtgenote is (verklaring volgens verzoek [J.], punt 18), dat uw echtgenote aangeeft dat hij directe familie is (verklaring volgend verzoek [B.], punt 16) en dat in de brief van Rosalio Ismael Leon Luque slechts wordt gesproken over 'verwantschap' maar wordt de precieze familieband niet vermeld. Voorts dient opgemerkt te worden dat deze brief slechts een kopie betreft, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en dat de bewijswaarde aldus beperkt is. Dat u slechts een kopie voorlegt is frappant in het licht van uw verklaringen dat u over het origineel beschikt in Venezuela (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18). Dat deze brief zich expliciet tot het CGVS en de Belgische autoriteiten richt wijst erop dat deze brief expliciet werd opgesteld met als doel om als bewijsstuk te dienen in het kader van jullie verzoek om Internationale bescherming en doet opnieuw afbreuk aan de objectieve bewijswaarde van dit document.

Wat uw bijkomende verklaringen over uw politieke profiel betreft dient voorts opgemerkt dat deze er hoe dan ook niet toe kunnen doen besluiten dat u in de kijker van de Venezolaanse autoriteiten zou gelopen zijn. Ofschoon jullie verklaarden dat jullie in Venezuela als tegenstanders beschouwd worden en dat jullie stellen dat jullie en jullie kinderen vervolgd worden door allerlei overheidsactoren (verklaring volgend verzoek [J.] d.d. 24 november 2020 (verklaring volgend verzoek [J.]) punt 19; verklaring volgend verzoek [B.] d.d. 25 november 2020 (verklaring volgend verzoek [B.]), punten 19, 22) en ofschoon u verklaarde dat de situatie nog gevaarlijker is dan voordien en ook uw echtgenote aangaf dat de terugkeer naar Venezuela voor jullie als tegenstanders zou neerkomen op zelfmoord (verklaring volgend verzoek [J.], punt 16; verklaring volgend verzoek [B.], punt 16),- dient herhaald te worden dat het CGVS niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de geüpdatete beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de

repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. In het kader van jullie eerste verzoek werd, zoals eerder aangehaald, vastgesteld dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie politieke activiteiten van die aard waren dat ze aanleiding zouden geven tot vervolging. Ook in het kader van jullie tweede verzoek halen jullie geen elementen aan die hier een ander licht op werpen. De door jullie neergelegde documenten en jullie bijkomende verklaringen over jullie problemen in Venezuela overtuigen immers niet.

Betreffende de brief van uw advocaat d.d. 4 november 2020, waarin hij uitweidt over jullie problemen in Venezuela, kan vooreerst aangestipt worden dat deze brief slechts een kopie betreft, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en dat de bewijswaarde aldus beperkt is. Dat deze brief zich expliciet tot het CGVS richt wijst erop dat deze brief expliciet werd opgesteld met als doel om als bewijsstuk te dienen in het kader van jullie verzoek om Internationale bescherming en doet afbreuk aan de objectieve bewijswaarde van dit document. Aangaande de passages van deze brief over jullie persoonlijke gegevens en de asielmotieven die jullie vorige keer aanhaalden, met name de problemen betreffende CLAP en jullie buurtbewoners, dient opgemerkt te worden dat het loutere volharden in verklaringen zonder nieuwe elementen aan te brengen geen nieuw licht werpt op de vaststellingen in het kader van jullie vorig verzoek. Over het feit dat uw echtgenote wijzigingen aanbrengt aan haar laatste verblijfplaats en stelt dat ze enkel maar in het weekend in de woonwijk la candelaria verbleef en voornamelijk in het huis van haar grootmoeder en schoonmoeder verbleef ten tijde van het probleem (verklaring volgend verzoek [B.], vraag 10), waarmee ze haar bevreedende houding – het blijven wonen in de wijk waar jullie problemen zich voordeden - tracht te rechtvaardigen, dient vastgesteld dat dit louter post factum verklaringen zijn die geen nieuw licht kunnen werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen die jullie hadden met de burens die tot CLAP behoorden in het kader van jullie vorig verzoek. Ook het feit dat u louter volhardt in uw verklaringen over de problemen die u had met uw burens en stelt dat u de gevechten en discussies in de gemeenschap waar u woont nog steeds vreest (verklaring volgend verzoek [J.], punten 16, 19) werpt geen nieuw licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan. Dat uw echtgenote een voorbeeld aanhaalt van een jongen die bij CLAP werkte en problemen ondervond (verklaring volgend verzoek [B.], punt 20) doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde persoonlijke problemen in jullie land van herkomst.

Ook de passages in deze brief van uw advocaat die gaan over de problemen die uw echtgenote ondervond bij haar vertrek uit Venezuela werpen geen nieuw licht op de vaststellingen omtrent jullie beschermingsnood in het kader van jullie eerste verzoek. Vooreerst dient de behandeling die [B.] onderging genuanceerd te worden. Hoewel jullie in het kader van jullie huidige verzoek verklaren dat uw echtgenote bij het verlaten van Venezuela problemen ondervond om te vertrekken, dat men haar geld vroeg en waarbij uw echtgenote zelfs stelt dat er een psychologisch spelletje met haar gespeeld werd (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18; verklaring volgend verzoek 19), werden deze beweerde feiten in het kader van het eerste verzoek van uw echtgenote amper aangehaald. Zij wierp dit niet op bij de toelichting van haar relaas (Vragenlijst CGVS d.d. 17 juni 2019, punt 3.5; notities persoonlijk onderhoud CGSV [B.] d.d. 17 juli 2019, p. 11, 12). Slechts bij de beschrijving van de reisweg stelde ze dat ze een paar uur moest wachten in de luchthaven om haar paspoort terug te krijgen en dat ze schrik had dat ze niet zou mogen vertrekken (Verklaring DVZ d.d. 17 juni 2016, punt 31). Dat jullie advocaat in zijn brief deze gebeurtenissen op de luchthaven aan de deelname van [B.] aan de manifestatie van 23 januari 2019 koppelt, kan bovendien geenszins overtuigen in het licht van de verklaringen van [B.] in het kader van haar eerste verzoek. Gevraagd naar de concrete gevolgen die zij ondervond door haar deelname aan die bewuste mars rept zij immers met geen woord over de problemen bij haar vertrek uit Venezuela (notities persoonlijk onderhoud CGSV [B.] d.d. 17 juli 2019, p. 15). Wat betreft de stelling van uw advocaat dat hij klacht indiende tegen deze gang van zaken, maar dat deze verworpen werd, kan slechts vastgesteld worden dat slechts uw echtgenote dit aanhaalt in het kader van onderhavig verzoek (verklaring volgend verzoek [B.], punt 23) en dat jullie geen begin van bewijs voorleggen van het indienen deze beweerde klacht.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er opnieuw niet in geslaagd bent uw problemen in Venezuela aannemelijk te maken.

Dat iedereen die gekant is tegen het regime bedreigd wordt in Venezuela, zoals gesteld in de brief van volksvertegenwoordiger Rosalio Ismael Leon Luque kan in het licht van bovenstaande geenszins overtuigen. Bovendien dient benadrukt te worden dat uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat haar moeder en haar broer nog steeds in Venezuela verblijven (verklaring volgend verzoek [B.], punt 21), hetgeen in elk geval aantoonde dat andere nabije familieleden van uw echtgenote, ofschoon ook zij familie zouden zijn van [V.D.G.], Venezuela nog niet dienden te verlaten omwille van deze beweerde dreiging.

Jullie verklaringen aangaande de vrees voor jullie kinderen - dat er plotseling iets zou kunnen gebeuren op school, dat er een plotselinge gewelddadige actie zou kunnen zijn van de groepen waar u woont (verklaring volgend verzoek [J.], punt 22) -, zijn voorts puur hypothetisch en kunnen dan ook niet leiden tot een beschermingsnood in hun hoofde. In zoverre uw verklaringen over het feit dat uw kinderen aangevallen of beledigd zouden kunnen worden door de gemeenschap waar jullie woonden (verklaring volgend verzoek [J.], punt 22) in het verlengde liggen van jullie ongeloofwaardig bevonden problemen met jullie burens, kan bovendien aangestipt worden dat hier geen geloof gehecht aan kan worden gezien het verder borduurt op een ongeloofwaardig bevonden vrees. Ook wat de verklaringen van uw echtgenote betreft over haar vrees voor jullie kinderen, waarbij ze stelt dat zij dezelfde gevolgen als jullie zouden kunnen ondervinden en aangevallen, ontvoerd, in elkaar geslagen of verkracht zouden kunnen worden (verklaring volgens verzoek [B.], punten 19, 22), dient aangestipt te worden jullie geen vrees voor vervolging aannemelijk maakten en dat aldus ook niet vastgesteld kan worden dat jullie kinderen in het verlengde hiervan een vrees zouden hebben.

Betreffende de verklaringen van uw echtgenote, dat ze zou deelnemen aan de volksraadpleging die intussen (in december 2020) plaatsgevonden heeft – en waarbij onder meer de vraag gesteld zou geweest zijn of men wenst dat het regime van Maduro weggaat - en dat jullie in België en in het buitenland mensen mobiliseren om aan deze volksraadpleging deel te nemen (verklaring volgend verzoek [B.], punt 16) dient vooreerst opgemerkt dat jullie geen enkel (begin van) bewijs van jullie deelname of van jullie stelling jullie landgenoten gemobiliseerd te hebben neerleggen. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat ongeveer 6,5 miljoen Venezolanen participeerden aan deze volksraadpleging. In het licht hiervan is het niet aannemelijk dat het loutere feit dat u hieraan deelnam ertoe zou leiden dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Betreffende de door jullie beweerde mobilisatie van jullie landgenoten kan nog toegevoegd worden dat uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechten-activisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België, in zoverre hier geloof aan gehecht kan worden, niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Aangaande de door jullie opgeworpen vrees dat jullie reeds op de luchthaven opgepakt, ondervraagd en opgesloten zouden worden omdat jullie uit Europa komen (verklaring volgend verzoek [J.], punt 19; verklaring volgend verzoek [B.], punt 19) werd reeds in het kader van jullie eerste verzoek uiteen gezet dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale

bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad. In het kader van jullie huidig verzoek brengen jullie geen elementen aan die hier een nieuw licht op werpen. Louter het feit dat uw paspoort intussen vervallen is (verklaring volgend verzoek [J.], punt 19) stelt voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht.

Hieraan kan tot slot nog toegevoegd worden dat, gelet op jullie beperkt politiek activisme tot op heden, jullie uittalingen altijd tegenstanders te zullen zijn, te zullen manifesteren en niet te zullen zwijgen (verklaring volgend verzoek [J.], punt 23; verklaring volgend verzoek [B.], punt 19), allerminst kunnen overtuigen. Gelet hierop en in het licht van het geheel van bovenstaande hebben jullie jullie vrees om bij een terugkeer naar Venezuela problemen te zullen krijgen met het regime niet aannemelijk gemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft. Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het

land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit de verklaringen die jullie in het kader van jullie eerste verzoek aflegden over jullie profiel en jullie familiale/ financiële situatie in jullie land van nationaliteit kon niet afgeleid worden dat er in jullie hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jullie, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' lopen. In zoverre [B.] als vrees voor haar kinderen opnieuw verwijst naar het gebrek aan een carnet de la patria die toegang geeft tot alles waaronder gezondheidszorg (verklaring volgend verzoek [B.], punt 22), dient vastgesteld te worden dat de RvV in dit opzicht reeds stelde dat uit niets bleek dat jullie niet opnieuw een carnet de la patria zouden kunnen aanvragen en dat evenmin bleek dat jullie zonder een carnet de la patria in een extreme situatie zouden belanden. Het louter opnieuw opwerpen van deze vrees, werpt geen nieuw licht op de zaak. Betreffende jullie bewering dat er een vergadering zal plaatsvinden waarbij een telling uitgevoerd zal worden en de lege appartementen door de regering in beslag genomen zouden worden en toebedeeld aan anderen (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18; verklaring volgend verzoek [B.], punt 16), iets dat ook aangevoerd wordt in de brief van jullie advocaat d.d. 4 november 2020 en waarover jullie twee audioberichten van burens voorleggen, dient opgemerkt dat dit niet zonder meer aangenomen kan worden. Aan het schrijven van uw advocaat kan immers, zoals hierboven reeds omschreven, weinig objectieve waarde gehecht worden en de twee audiofragmenten kunnen eenvoudig in scene gezet zijn.

Bovendien dient benadrukt te worden dat het eventuele verlies van jullie appartement op zich er niet toe leidt dat jullie, bij een terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Er kan immers gewezen worden op de vaststellingen in het kader van jullie eerste verzoek waaruit blijkt dat uw moeder over een huis beschikt waar u zelf woonde voor uw vertrek en dat ook uw schoonmoeder een eigen huis bezit in Utapa (CGVS [J.], p. 8; CGVS [B.], p. 4). Uit niets blijkt dat zij jullie niet zouden kunnen opvangen, eens te meer gezien jullie nog steeds in contact met hen staan (verklaring volgend verzoek [J.], punt 21; verklaring volgend verzoek [B.], punt 21). Er kan hierbij nog opgemerkt worden dat uit een van de audioberichten blijkt dat het uw echtgenote in een appartement van de regering verbleef. Dit wijst er andermaal op dat zij niet onder de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

In de mate dat uw echtgenote verwijst naar haar medische problemen en ze aanvoert dat jullie in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (verklaring volgend verzoek [B.], vragen 12 en 22), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een

onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Ook de door u aangehaalde diefstallen in de buurt van uw moeders woning (verklaring volgend verzoek d.d. 1 oktober 2020, punt 20), kaderen binnen deze algemene vormen van criminaliteit. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Deze vaststellingen worden bovendien geïllustreerd in de door u neergelegde artikelen in het kader van onderhavig verzoek.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de

toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aangaande het artikel van *El Tiempo* dat u voorlegt over de behandeling van terugkeerders in het licht van de coronapandemie, dient vastgesteld te worden dat noch u, noch uw echtgenote hierover met een woord reppen in het kader van jullie tweede verzoek. Zelfs bij uw beschrijving van de documenten op de USB-stick, laat u na een toelichting te geven bij dit artikel (verklaring volgend verzoek [B.], punt 18). U en uw echtgenote koppelen hier geen concrete vrees aan. Het is niet aan het CGVS om te gissen naar jullie motief van het voorleggen van dit artikel. Volledigheidshalve kan wat Covid-19 betreft gesteld worden dat louter de omstandigheid van het nemen van maatregelen om besmettingen in te perken niet volstaat om aangemerkt te worden als vervolging of ernstige schade. Wat de verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft, stelt de commissaris-generaal dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die men aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest *Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat* van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, *quod non*, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1 van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoonst.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde *M'Bodj*-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De overige door u en uw echtgenote neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Aangaande de vier foto's die u neerlegt waarvan u aangeeft dat het foto's zijn van de politie die mensen verhinderde om naar buiten te komen om te protesteren (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18), kan immers slechts vastgesteld worden dat de door u beschreven situatie, met name dat de politie mensen zou verhinderen om te protesteren geenszins uit deze foto's blijkt. Het betreffen immers slechts foto's van politieagenten op een motor en een agent en enkele omstaanders. Evenmin kan uit deze foto's of uw verklaringen blijken op welke manier deze foto's betrekking zouden hebben op u of uw echtgenote.

Gelet op voorgaande, brengen u en uw echtgenote geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat het gegeven dat het verzoek om internationale bescherming van uw zus [C.B.N.C.V.] [...] momenteel nog onderzocht wordt door het CGVS, voorgaande vaststellingen niet kan ombuigen. Elk verzoek wordt immers beoordeeld op zijn eigen merites. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u zich in het kader van uw tweede verzoek niet beroept op het verzoek van uw zus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Valle de La Pascua. U heeft twee dochters. M.G (...) is de dochter uit uw relatie met uw voormalige partner en M.L. (...) is de dochter uit het huwelijk met uw huidige echtgenoot J.E.C.V. (...). Op 24 februari 2019 verliet u Venezuela en kwamen u en uw twee dochters naar België, waar jullie uw echtgenoot vervoegden die reeds op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in België ingediend had. Op 13 maart 2019 diende u eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van zijn eerste verzoek vroeg uw echtgenoot om bescherming omwille van de economische situatie in Venezuela, de gestegen criminaliteit en de gevolgen van het feit dat hij in 2016 het referendum ondertekende, waardoor hij geen werk meer kon vinden omdat hij sindsdien bekend stond als een opposant en als niet-Chavist. U gaf aan dat jullie als landverraders beschouwd zouden worden omdat jullie Venezuela verlaten hebben en omdat u op 23 januari 2019 deelgenomen had aan een anti-

regeringsmanifestatie. U verklaarde verder verbale agressie te hebben ondergaan van Natalia, een lokale chaviste en rechterhand van de burgemeester, en dat u op de Tascon-lijst stond. Op 29 november 2019 nam het CGVS een weigeringsbeslissing in het kader van het verzoek van u en uw partner. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest van 28 augustus 2020 bevestigd. De RvV stelde vast dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie omwille van jullie beperkte politieke activiteiten problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Venezuela; dat niet kon blijken dat uw partner systematisch gediscrimineerd werd omwille van het feit dat hij als niet-Chavist werd beschouwd; dat uit de door jullie beweerde problemen met CLAP geen beschermingsnood bleek; dat u niet aannemelijk gemaakt had problemen te hebben gekend met Natalia, een lokale chaviste; dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben omwille van het feit dat jullie een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België; dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat er in jullie hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; en er werd vastgesteld dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

U verliet België niet en op 19 oktober 2020 dienden u en uw echtgenoot een tweede verzoek om internationale bescherming in. U meent dat een terugkeer naar Venezuela voor u, een tegenstander van het regime, zou neerkomen op zelfmoord. U vreest dan ook dat men u zou vasthouden en u zou ondervragen over uw tijd in het buitenland en dat men u zou afpersen in ruil voor het veilig verlaten van de luchthaven. In het geval men u niet zou opsluiten bij aankomst in de luchthaven denkt u dat u slachtoffer zou kunnen worden van de agressie van onder meer FAES omdat u via overheidsorganisaties bekend staat als tegenstander van het regime. Om deze bewering te ondersteunen verwijst u naar een brief van Rosalio Ismael Leon Luque van de partij Voluntad Popular d.d. 4 november 2020 waarin u vernoemd wordt. Alle regionale coördinatoren van deze oppositiepartij worden momenteel vervolgd. Zo ook Victor Diaz, die directe familie van u is en met wie u soms contact heeft. Hij leeft momenteel ondergedoken. In december 2020 vond er bovendien een volksraadpleging plaats waaraan ook Venezolanen in het buitenland kunnen deelnemen. Gezien uw voornemen hieraan deel te nemen, is uw leven nog meer in gevaar, temeer daar jullie via een WhatsApp-groep alle Venezolanen in het buitenland mobiliseren om deel te nemen. Voorts verwijst u naar een vergadering over de appartementen waarvan de personen die erin woonden naar het buitenland vertrokken zijn. U stelt dat een leidinggevende van CLAP en de coördinatrice van huisvesting en accommodatie een telling zullen houden en de staat van elk appartement zullen nagaan. De appartementen van degenen die uit het land vertrokken zijn, zullen aan andere personen gegeven worden. Vervolgens geeft u aan dat toen u Venezuela wilde verlaten, u gedurende vijf uur werd vastgehouden. Uw advocaat probeerde klacht in te dienen, maar de politie zei dat jullie het beter zo zouden laten en de klacht werd geweigerd. Een jongen die de regionale coördinator van de CLAP voor Valle de la Pascua was, had problemen met het lokale bestuur. Hij werd uit zijn functie gezet en drie dagen later werd hij vermoord. Er is geen onderzoek geweest. U vreest bovendien voor het leven van uw dochters: ze zouden aangevallen, geslagen, verkracht of ontvoerd kunnen worden. Tot slot geeft u aan dat er bij u een bloedonderzoek werd uitgevoerd omdat u symptomen van diabetes heeft. Er staat ook een medische afspraak gepland omdat u pijn heeft aan uw wervelkolom. U stelt dat u, gezien u uw carnet de la patria niet meer heeft, tot niets, zoals gezondheidszorg, nog toegang zou hebben.

Ter ondersteuning van onderhavig verzoek legden u en uw echtgenoot de hieronder beschreven documenten neer. Vooreerst gaat het om een bewijs van uw inschrijving bij de politieke partij Vente Venezuela (kopie) en de hierboven reeds aangestipte brief van volksvertegenwoordiger Rosalio Ismael Leon Luque van de partij Voluntad Popular d.d. 4 november 2020 (kopie). Voorts legt u ook een USB-stick neer waarop de volgende documenten staan: twee audioberichten van buurvrouwen (kopie) aangaande de eerder vermelde vergadering over het opnieuw toewijzen van appartementen; vier foto's (kopie) waarvan u stelt dat hierop te zien is dat de politie mensen verhinderde om naar buiten te gaan om te protesteren; een uittreksel uit een krantenartikel van El Tiempo (kopie) dat gaat over de behandeling die terugkeerders te beurt valt in het licht van de coronapandemie; een brief van uw advocaat in Venezuela (kopie) die details bevat over jullie situatie waaronder data betreffende uw werk, informatie over jullie relaas en een toelichting over het feit dat men u niet wilde laten vertrekken bij uw vertrek uit Venezuela. In deze brief wordt hierover aangevoerd dat deze arrestatie gekoppeld moet worden aan uw deelname aan de mars van 23 januari 2019. Jullie advocaat geeft aan dat hij hierover een klacht neerlegde bij het familieparket, maar dat deze klacht verworpen werd. Tot slot wordt ook in deze brief aangestipt dat gebouwen die leegstaan aan andere personen toegewezen worden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw tweede verzoek om internationale bescherming samenhangt met de motieven die door uw echtgenoot [J.E.C.V.] [...] ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming werd een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[motieven eerste bestreden beslissing]

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De overige door u en uw echtgenote neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Aangaande de vier foto's die u neerlegt waarvan u aangeeft dat het foto's zijn van de politie die mensen verhinderde om naar buiten te komen om te protesteren (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18), kan immers slechts vastgesteld worden dat de door u beschreven situatie, met name dat de politie mensen zou verhinderen om te protesteren geenszins uit deze foto's blijkt. Het betreffen immers slechts foto's van politieagenten op een motor en een agent en enkele omstaanders. Evenmin kan uit deze foto's of uw verklaringen blijken op welke manier deze foto's betrekking zouden hebben op u of uw echtgenote.

Gelet op voorgaande, brengen u en uw echtgenote geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uit wat voorafgaat dient ook uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekers maken gewag van bevoegdheidsoverschrijding en onbevoegdheid van de auteur van de handeling. Zij zijn van mening van dat de commissaris-generaal wegens het verstrijken van de wettelijke termijn geen beslissing meer kon nemen over de niet-ontvankelijkheid van het verzoek en ten gronde uitspraak moest doen. Verder zijn verzoekers van oordeel de commissaris-generaal in feite een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek heeft gedaan. Na het citeren van de geschonden geachte bepalingen, lichten zij het middel toe als volgt:

"1.2 Toepassing in casu

Verzoekende partij is van mening dat het CGVS wegens het verstrijken van de wettelijke termijn (1.2.1) geen beslissing meer kon nemen over de "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek en ten gronde uitspraak moest doen. Bovendien verricht het CGVS in zijn beschikking in feite een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek (1.2.2).

1.2.1. Wettelijke termijn

Tien werkdagen nadat het dossier werd overgezonden door de minister of zijn gemachtigde aan het CGVS, was het CGVS niet meer bevoegd om dergelijke beslissingen tot "niet-ontvankelijk verzoek" te nemen. Het CGVS beschikt slechts over tien werkdagen om een dergelijke beslissing te nemen.

In artikel 57/6 Vw heeft de wetgever gebruik gemaakt van het tegenwoordig tijd: na het verstrijken van de termijn van tien werkdagen moeten de bedoelde beslissingen worden getroffen en mag het CGVS niet meer weigeren om de aanvraag ontvankelijk te verklaren en moet beslissingen "ten gronde" nemen. Dit was niet het geval in casu: de asielaanvragen van verzoekers werden ingediend op 19.10.2020 en hun dossiers werden overgemaakt naar het CGVS op 25.11.2020. De bestreden beslissingen werden pas op 29.01.2021 genomen, dwz. meer dan 10 dagen later.

De termijn van tien werkdagen is vastgesteld in de wet in het belang van de asielaanvrager, daar deze verhindert de passiviteit van de administratie en versnelt de behandeling van de asielprocedure.

De Europese Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, waarvan artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet de nationale omzetting is, luidt als volgt:

"(18) Het is in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling."

Artikel 31.2. van de Richtlijn :

"2. De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling."

Zelfs bestaat er geen expliciete sanctie in de Vreemdelingenwet voor het geval waarin de wettelijke termijn niet nagekomen wordt door de administratie, mag men het volgende niet buiten beschouwing laten: het CGVS is niet meer bevoegd om beslissingen tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek te nemen na het aflopen van de voorzien wettelijke termijn.

Verzoekers worden benadeeld door het feit dat het CGVS een beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen, en niet een beslissing ten gronde, daar ze niet gehoord werden en de beroepstermijn bijzonder kort is (slechts 10 dagen ipv 30 dagen).

Verzoekers kregen ook niet de mogelijkheid om zijn nieuwe asielaanvragen op een volledige manier uiteen te zetten, daar ze het heel kort moesten houden bij het DVZ.

Deze nadelige gevolgen zijn in strijd met het verdedigingsrecht, de toegang tot een eerlijke beroepsprocedure, en de recht om een doeltreffende asielprocedure. Die zijn van openbare orde. Toelaten om het CGVS na tien werkdagen nog een beslissing tot niet-ontvankelijkheid te nemen, vormt een onwettelijke aantasting aan deze rechten. De termijn van tien werkdagen mag zeker niet verlengd worden.

Het vormt een substantiële onregelmatigheid, die ten minste tot de vernietiging van de bestreden beslissingen moet leiden.

1.2.2. Impliciete analyse van de inhoud van het verzoek door het CGVS

Hoewel het CGVS zegt dat hij zich beperkt tot een onderzoek van de ontvankelijkheid van de verzoeken, moet worden vastgesteld dat in de beslissingen in feite de gegrondheid van het verzoeken om bescherming wordt onderzocht, en niet het loutere bestaan of niet van nieuwe elementen.

Meerdere keren analyseert het CGVS analyseert de door verzoekers voorgelegde nieuwe elementen niet door het prisma van artikel 57/6/2 LE, maar als elementen die hen, al dan niet, internationale bescherming kunnen verlenen. Dit is een analyse van de gegrondheid van de verzoeken en niet van de ontvankelijkheid ervan, waar het normaal alleen hoeft nagegaan of er nieuwe elementen zijn die de kansen op erkenning van internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Het CGVS gaat inderdaad na of verzoeker recht hebben op de vluchtelingenstatus, en zo niet op de subsidiaire beschermingsstatus (vanaf blz. 5). Bovendien, wanneer het CGVS de huidige veiligheidssituatie in Venezuela analyseert, dat wil zeggen nadat ten aanzien van verzoekers de laatste beslissingen werden genomen, en argumenten ontwikkelt waarom deze situatie niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980, analyseert hij de gegrondheid van de verzoeken en de behoefte van verzoekers aan internationale bescherming en erkent hij dus impliciet dat er sprake is van nieuwe elementen.

Bijvoorbeeld, p. 3: "het CGVS niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering".

In conclusie, voert het CGVS een onderzoek ten gronde uit van verzoekers verzoeken om internationale bescherming zonder hen de waarborgen te bieden die aan een dergelijk onderzoek zijn verbonden."

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretische toelichting van de geschonden geachte bepalingen en beginselen, zetten verzoekers in het kader van de vluchtelingenstatus het volgende uiteen:

"2.2. Ontwikkeling van het middel

Verzoekende partij wenst haar aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar zij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing.

Het CGVS is van oordeel dat verzoekers er niet in geslaagd zijn om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchtelingen in de zin van 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vw in aanmerking komen.

Dit middel heeft als doel de door het CGVS gemaakt analyse van verzoeksters nieuwe asielaanvraag aan te vechten.

2.2.1. Onzorgvuldig en onvoldoende onderzoek

Het CGVS heeft een onvoldoende analyse gemaakt van verzoekers nieuw asielaanvraag, en heeft haar zorgvuldigheids- en motiveringsplichten geschonden.

Verzoekers betreuen het feit dat ze door tegenpartij niet gehoord werden en dat er vervolgens geen zorgvuldige en voldoende onderzoek van hun asielaanvragen werd gedaan.

Verzoekers werden elk enkel één keer - op 30.11.2018 voor verzoeker en op 17.07.2019 voor verzoekster- gehoord. Ze werden nooit meer gehoord sindsdien.

Het enkel verwijzen naar het feit dat verzoekers' eerste asielaanvraag niet geloofwaardig werd beschouwd en bijgevolg, de nieuwe elementen die in het verlengde liggen van wat er al ingeroepen werden niet worden onderzocht omdat ze "iets (sic)" steunen "dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd", is een onzorgvuldig en onafdoende wijze van handelen.

Verzoekers trachten met deze nieuwe elementen om het gebrek van geloofwaardigheid die hen verweten wordt recht te zetten maar de kans wordt hen niet toegelaten daar verwerende partij juist dit gebrek gebruikt om de nieuwe documenten en de toelichting hiervan onmiddellijk te verwerpen, zonder de inhoud ervan grondig te analyseren.

In casu, heeft verwerende partij besloten verzoekers niet te horen en ook de nieuwe elementen niet in acht te nemen - te weten : een bewijs van de inschrijving van verzoeker bij de politieke partij Vente Venezuela, een brief van volksvertegenwoordiger Rosalio Ismael Leon Luque van de partij Voluntad Popular, en een USB-stick met verschillende documenten waaronder audioberichten, foto's, kranten-artikelen video en een brief van de verzoekers advocaat in Venezuela.

Nochtans hebben deze elementen veel belang voor de nieuwe aanvraag tot internationale bescherming van verzoekers, daar deze betreffen namelijk het aanhoudende politieke profiel van verzoekers, en de

bedreigingen die nog steeds tegen hen worden geuit vanwege hun politieke profielen, maar ook vanwege het politieke profiel van de leden van zijn familie.

Er moest met deze elementen rekening worden gehouden, en de bestreden beslissingen moesten gemotiveerd worden op basis van deze elementen, quod non.

In het kader van het onderhavige beroep voegen verzoekers nog andere bewijzen toe - namelijk: bewijzen van hun politiek activisme op sociale netwerken, bewijzen van verzoekers familieband met een lid van de hooggeplaatste Voluntad Popular-partij, en bewijzen van de problemen waarmee die te kampen heeft.

Vervolgens moet de beslissingen ten minste vernietigd worden zodat verwerende partij een betere analyse uitvoert van verzoekers aanvragen.

2.2.2. Nieuwe elementen die de kans groter maken dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming wordt toegekend

2.2.2.1. Hoofddorde: erkenning van de vluchtelingenstatus

a) Vrezen met betrekking tot het politieke profiel van verzoekers: voortzetting van de politieke activiteiten en deelname aan de oppositie partij Vente Venezuela

Verzoekers beweren hun politieke profiel die hen in gevaar brengt.

In het kader van hun eerste asielerzoek hadden verzoekers gewezen op de risico's die zij lopen omdat zij de oppositie steunen. Zij hebben het door Nicolas Maduro gevoerde beleid nooit aanvaard. Hun sporen van oppositie bestonden al toen ze nog in Venezuela waren :

Deelname aan het referendum van 2016 ;

Deelname aan antiregeringsdemonstraties;

Sinds hun vertrek uit het land zijn hun overtuigingen alleen maar sterker geworden. Verzoekers zijn meer en meer politiek betrokken geraakt.

Terwijl zij bang waren voor represailles voor wat zij konden doen of zeggen toen zij nog in het land waren, proberen verzoekers hun oppositie tegen de regering van Nicolas Maduro niet langer te verbergen en verkondigen zij die luid en duidelijk.

Verzoeker en zijn vrouw hebben inderdaad hun activisme in België verdergezet via sociale media en organisatie van protests. Tot dusver zijn echter alleen hun activiteiten in Venezuela door de tegenpartij geanalyseerd. Maar in Venezuela waren zij, gelet op de restricties, niet zo actief op sociale media. Sinds zij gevestigd zijn in België delen zij actief oproepen op sociale media tegen de overheid. Zij voegen de volgende stukken die hun activisme aantonen:

- Schreenshots van de Facebook-pagina van verzoeker en zijn vrouw waarbij zij zich openlijk verzetten tegen het beleid van de president (stukken 4a en 5a);

- Schreenshots van hun deelneming aan de consulta van 12.12.2020 (stukken 4b en 5b).

De risico's van dit soort publicaties zijn nu toegenomen: de regering van Nicolas Maduro spoort alle tegenstanders van zijn beleid op, ook via sociale netwerken. Verzoekers wijzen inderdaad op het rapport "Freedom on the net 2018-Venezuela" van Freedom House (stuk 9) waaruit blijkt dat er een nieuwe wet werd ingevoerd in november 2017 die gevangenisstraffen bepaalt tot twintig jaar bij het delen van antioverheid boodschappen online. Daarbij creëerde de overheid een instituut "Stratégie Center for the Security and Protection of the Fatherland" dat de boodschappen van burgers op sociale media monitort.

Verder wordt uiteengezet dat de overheid de laatste twee jaren de vrijheid van meningsuiting op internet sterk beperkt heeft en er arbitraire detenties plaatsvonden van personen die zich op sociale media uitspraken tegen de overheid.

Bovendien, als verzoeker een "Carnet de la Patria" heeft, heeft zijn vrouw deze niet. "Carnet de la Patria" is een identiteitsdocument ingevoerd in februari 2017 door de overheid met als onderliggend doel het monitoren van de bevolking. Zonder deze kaart heeft men geen recht op voedselbedeling. Uit bovenvermeld rapport blijkt dat wanneer men deze kaart aanvraagt, hetgeen nodig is om van de voedselhulp te kunnen genieten, men permanent gemonitord wordt, zo dient een QR-code gescand te worden met de camera van de GSM, waarbij de GPS moet opstaan, zodat de overheid op ieder moment weet waar de persoon zich bevindt en bovendien toegang geeft tot de data op de telefoon. Verzoeker had geen andere keuze dan deze kaart aan te vragen: hij studeerde toen aan de universiteit en als hij deze kaart niet had, zou hij niet hebben kunnen afstuderen.... Zijn vrouw, omwille van deze reden, heeft steeds geweigerd een zulke kaart aan te vragen. Zij wordt zo echter uitgesloten van toegang tot voedselhulp en benzine en kan haar democratisch stemrecht niet uitoefenen.

De risico's die verbonden zijn aan een publieke demonstratie van iemands oppositie - zelfs via sociale netwerken - zijn dus groot!

Uit de COI-Focus d.d. 20 april 2018 blijkt (p. 23) dat:

(...)

Zoals uw Raad heeft geoordeeld in een recent arrest van 11 december 2020, waarvan de conclusie van toepassing is op de onderhavige zaak :

(...)

Bovendien is de politiek activisme van verzoekers niet beperkt tot de publicatie van berichten tegen de regering en de deelneming aan manifestaties ten gunste van de oppositie. In de loop van de tijd heeft verzoeker, namelijk, inderdaad getracht meer betrokken te raken bij de politiek. Zo werd hij in 2018 lid van de oppositiepartij Vente Venezuela. Mettertijd is hij er meer en meer bij betrokken geraakt. Hij heeft met name deelgenomen aan een door de partij gegeven opleidingssessie. Vanuit België steunt hij nu vurig de strijd die door zijn partij wordt geleid (stuk 10).

De politieke activiteiten van verzoekers kunnen dus niet als "beperkt" worden aangemerkt: hun aanwezigheid is voldoende openbaar dat zij een risico inhoudt.

Men mag niet vergeten dat niet alleen degenen met het hoogste politieke profiel de grootste risico's lopen - zij zijn vaak beter beschermd. Politieke activisten, zoals verzoekers, zijn het kwetsbaarst, omdat zij voldoende zichtbaar zijn, zodat zij zonder de nodige bescherming gevaar lopen - vandaar de behoefte aan internationale bescherming. Dit is wat uw Raad heeft vastgesteld in zijn arrest van 11 december 2020 (nr. 246 014) :

(...)

Verzoekers tonen hiermee afdoende aan dat er voor hen een risico bestaat - vanwege hun politieke profiel en de activiteiten die zij in dit verband ontplooien.

b) Vrezen met betrekking tot het politieke profiel van de familie van de verzoekster, verhoogde risico's

Verzoekers willen daar nog het volgende belangrijke element aan toevoegen: de aanwezigheid in hun familie van een hooggeplaatst lid van de oppositie - Victor Diaz Guerra.

In antwoord op het argument van verwerende partij voert verzoekster het bewijs aan van haar verwantschap met laatstgenoemde: uit de bij het onderhavige verzoek gevoegde geboorteakten en huwelijksakten kan een gemeenschappelijke grootmoeder/overgrootmoeder worden getraceerd: P.R.M.(stuk 6).

Zo:

De geboorteakte van verzoekster, B.M., vermeldt de naam van haar ouders: B.J.P.D.M en en J.R.M.D.. De huwelijksakte van de ouders van de verzoekster vermeldt de namen van hun respectieve ouders. De moeder van verzoeksters vader, J.R.M.D., is dus: C.D.D.R.. De geboorteakte van verzoeksters grootmoeder, C.D.D.R., vermeldt de naam van haar moeder, namelijk: P.R. Anderzijds vermeldt de geboorteakte van Victor de naam van zijn ouders: V.D.R. en J.G.D.D.. De geboorteakte van V.'s vader, V.D.R., vermeldt ook de namen van zijn ouders, waaronder zijn moeder: P.R..

De neef van verzoekster, Victor Diaz Guerra, zit sinds zijn 18e jaar in de politiek. Aanvankelijk was hij lid van de partij "Accion Democratica", maar later werd hij lid van de bekende oppositiepartij "Voluntad Popular".

Hij klom op in de rangschikking en werd recent regionaal coördinator van de staat Guarico genoemd.

Zijn benoeming in deze functie volgt - en dit is belangrijk - op de onterechte opsluiting van zijn voorganger Yovanny Salazar. Yovanny Salazar werd op 17 oktober 2020 gearresteerd nadat hij er door de gouverneur van de deelstaat, José Vasquez, van was beschuldigd gewelddaden in de stad Santa Maria te hebben gemotiveerd.

De oppositiepartij Voluntad Popular veroordeelde deze arrestatie, die zij als "ontvoering" en "willekeurig" omschreef:

(...) (stuk 11).

(...)

De Presidentiële Commissaris voor Mensenrechten en Aandacht voor Slachtoffers, Humberto Prado, stelt deze willekeurige arrestatie eveneens aan de kaak:

(...) (stuk 12).

(Vrije vertaling : ...)

Deze gebeurtenis maakt deel uit van een welbekend patroon van repressie en geweld van de regering van Nicolas Maduro tegen zijn politieke tegenstanders.

Nu de neef van verzoekster dezelfde verantwoordelijke positie heeft aanvaard, loopt hij dezelfde risico's. Hij is zich daar terdege van bewust. Deze moet reeds talrijke maatregelen nemen om zijn bescherming te waarborgen.

Victor Diaz Guerra ligt al in de directe vuurlinie van de Venezolaanse autoriteiten. Op 30 oktober 2020 gaf de voormalige minister van Communicatie Jorge Rodriguez een persconferentie waarin hij verwees naar de vermeende verduistering van fondsen door verschillende oppositieleden, waaronder Roland

Carreno, op beschuldiging van witwassen en verduistering voor de Voluntad Popular-partij en andere ongegronde beschuldigingen. Op 27:56', wordt de naam van Victor Diaz Guerra rechtstreeks genoemd (stuk 8).

Bij de verkiezingen van december 2020 liep Victor Diaz Guerra voorop bij het motiveren van burgers om de verkiezingen te boycotten (zie stuk 7).

Op 11 februari 2021 zond Victor verzoeker een spraakbericht waarin hij meedeelde dat hij voorlopig op de vlucht was omdat hij door de regering Maduro werd bedreigd :

(...) (stuk 3).

(...)

De gevaren van Victors politieke positie strekken zich uit tot zijn familie, en dus tot verzoekers. Het bewijs is dat de zonen van zijn voorganger, Yovanny Salazar, ook in de problemen zijn gekomen als gevolg van de vervolging van hun vader:

(...) (stuk 11).

(...) » (stuk 12).

(...)

Het risico bestaat dus voor verzoekster en haar gezin. Ze zijn erg close met de neef van verzoekster.

In een arrest van 11 december 2020, nr. 246 033, heeft uw Raad specifiek de risico's voor de familie van politieke tegenstanders erkend.:

(...)

In een ander arrest van dezelfde datum, nr. 246 014, was uw Raad eveneens van mening dat dit een belangrijk element was dat volledig moest worden beoordeeld in het profiel van de asielzoeker:

(...) (p. 35)

(...)

(...- .

De invloedrijke positie van de neef van verzoekster brengt hen dus in gevaar - terwijl zij zelf door de regering reeds als tegenstanders van het regime worden beschouwd en zij reeds verschillende redenen hebben om vervolging te vrezen indien zij naar Venezuela terugkeren!

c) Vrezen omwille van hun vlucht, asielaanvraag en afwezigheid bij de verkiezingen

Verzoekers vrezen in geval van een terugkeer naar Venezuela achtervolgd te worden omwille van hun vlucht, hun asielaanvraag in Europa en hun afwezigheid gedurende de verkiezingen van 2020.

Alleen daarvoor al, zullen ze beschouwd worden, door de regime, als opposanten.

Dit is precies het geval van verzoekers : er bestaat een ernstige risico dat ze gezien zullen worden als opposanten in geval van terugkeer aangezien hun vlucht uit hun land van herkomst, aangezien hun asielaanvraag in België die al meer dan 2 jaren duurt en aangezien hun afwezigheid gedurende de verkiezingen van 2020.

Al deze elementen versterken het profiel van verzoekers en moeten tot de vaststelling brengen dat er in hun hoofde een gegronde vrees tot vervolging bestaat omwille van het feit dat ze als opposanten door de regime worden gezien.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert is het feit dat verzoekers daadwerkelijk opposanten niet

ter zake. Het gaat om hoe zij door de regime worden gepercipieerd.

Personen die altijd betrokken zijn geweest bij activiteiten ten gunste van de oppositie en die hun steun aan de oppositie blijven betuigen (cf. supra), die politiek hooggeplaatste familieleden hebben, die als meer dan 2 jaren uit hun land zijn gevlucht, die een asielaanvraag in een Europese Staat hebben ingediend, die niet aanwezig waren voor de verkiezingen van 2020, zullen hoogwaarschijnlijk gezien worden als opposanten.

Verwerende partij erkent dat verzoekers mogelijks gescreend en ondervraagd zullen worden bij terugkeer.

In het COI Focus wordt er vastgesteld dat personen problemen kunnen hebben bij terugkeer als ze in het verleden als opposanten beschouwd werden of van wie vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse autoriteiten.

Het COI Focus concludeert wel dat er een risico kan bestaan en dat foltering en vernederende behandelingen in Venezuela bestaan.

Uw Raad heeft zich onlangs, in Verenigde Kamers, uitgesproken over de risico's die opposanten of mensen die als opposanten gezien worden, lopen in Venezuela :

(...) (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 243 678 van 5 november 2020).

In tegendeel tot wat verwerende partij aanhaalt werd verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten.

Verzoekers zijn opposanten en zijn bovendien uit het land gevlucht, wat een bewijs is dat ze hun rug hebben teruggekeerd aan de regering.

Wat betreft een eventuele terugkeer naar Venezuela wenst verzoekende partij tot slot te wijzen op onderstaande informatie:

(...)

Uw Raad heeft in het arrest n° 243.678 van 5 november 2020 vastgesteld dat het niet zozeer gaat om de vraag of iemand in het buitenland heeft verbleven en/of asiel heeft gevraagd, maar wel om het profiel dat iemand heeft en de mogelijke dreiging die deze persoon voor de huidige regering vormt.

Gelet op het specifiek profiel van verzoekers, die supra werd voorgesteld, zouden ze een dreiging kunnen vormen voor de overheid.

Er bestaat dus een risico dat verzoekers beschouwd zullen worden als een opposanten en vervolgens vervolgd zullen worden bij terugkeer.

d) Conclusie

Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, rekening houdend met de familieband met de neef van verzoekster, alsook afgewogen in het licht van huidige algemene politieke omstandigheden in Venezuela, in casu voor verzoekers een gegronde vrees vervolging omwille van een politieke overtuiging kan worden aangenomen. Omdat hun politieke overtuiging is gericht tegen het regime Maduro, is het aannemelijk dat verzoekers geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming."

In het kader van de subsidiaire beschermingsstatus zetten verzoekers vervolgens uiteen:

"De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden.

In een arrest n°243.678 van 5 november 2020 van de Verenigde Kamers heeft Uw Raad zich moeten uitspreken over de situatie in Venezuela :

(...)

Deze ontwikkelingen zijn pertinent om de geloofwaardigheid van verzoekers' vluchtrelaas te toetsen en om aan te tonen dat verzoekers een reële risico loopt om het slachtoffers te worden van ernstige bedreigingen van hun leven of hun persoon in de zin van artikel 48/4 §2 b) of c) van de Vreemdelingenwet.

a) Artikel 48/4, §2, b) : risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing

Gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus (cf. supra), zijn er redenen om aan te nemen dat verzoekers een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15 december 1980, met name ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolgingen:

Verzoekers vrezen de regime: als politieke tegenstanders - wat zij altijd openlijk hebben laten blijken, door demonstraties, publicaties op sociale netwerken, enz. - maar ook als familieleden van hooggeplaatste leden van oppositiepartijen, lopen verzoekers een risico.

Verzoekers vrezen ook de algemene humanitaire en socioeconomische situatie in hun land. Deze situatie is wereldwijd bekend. Bovendien hebben verzoekers verschillende bewijsstukken overgelegd waaruit blijkt dat dit hen persoonlijk raakt: met name audio- en fotografische bewijzen waaruit blijkt dat in hun regio volkstellingen plaatsvinden (mensen die het land hebben verlaten verliezen hun huis, enz.).

Met betrekking tot de socio-economische situatie in Venezuela tonen tal van objectieve bronnen aan dat de situatie in Venezuela beschreven kan worden als zijnde "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of nietoverheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien" (zie motivering van de bestreden beslissingen)."

Verzoekers verwijzen vervolgens naar de UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on the Outflow of Venezuelans van maart 2018 alsook naar een aantal berichten van de UN News Service en resoluties van de Inter-American Commission on Human Rights. Ze halen verder uitgebreid landeninformatie aan, onder meer afkomstig van Human Rights Watch, Amnesty International en de International Crisis Group die onder meer handelt over de toegang tot gezondheidszorg en tot voedsel. Zij betogen: "Verzoekers bewijzen in deze context dat ze persoonlijk worden gevisieerd en dat ze behoren tot een groep van gevisieerde personen (politieke tegenstanders). Ze zijn meer kwetsbaar en vervolgens meer vatbaar om ernstige schade te lijden in geval van terugkeer.

Verzoekers tonen vervolgens aan dat ze bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

b) Artikel 48/4 §2, c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict Venezuela kent wijdverspreid geweld. Dit wordt niet betwist.

De International Crisis Group maakt gewag van een uiterst volatiele situatie in Venezuela:

(...)

Of nog:

(...)

Zie ook

(...)

De onderzoeksdienst van het Europees Parlement stelt dan weer het volgende met betrekking tot de veiligheidssituatie in Venezuela:

(...)

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verzoekster woonde voor haar vertrek in de Staat Guarico.

Uit algemene informatie kan men lezen dat er willekeurig geweld in Guarico bestaat :

(...)

c) Conclusie

Verzoeker zijn in het licht van alle hierboven aangehaalde elementen van mening dat een terugkeer naar hun land van herkomst niet alleen een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van zijn vluchtrelaas, alsook van de dramatische humanitaire situatie in Venezuela, maar tevens een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een of binnenlands gewapend conflict, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Venezuela, en meer specifiek in de Staat Guarico.

Men dient dus verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.3. Nood aan bescherming

2.2.3.1. Verzoekende partij moet als vluchteling erkend worden

Om als vluchteling erkend te worden, moet de asielzoeker bewijzen het bestaan van:

(1) Een vrees;

(2) Die gegrond is;

(3) Van vervolging;

(4) Wegens een van de 5 motieven;

(5) Zonder bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Uit de verklaringen van de eisende partij lijkt het dat verzoekster aan die voorwaarden voldoet:

(1) Ze vrezen, als ze naar hun land van herkomst zouden moeten terugkeren, mishandeld of gedood te worden door de opposanten en door de overheid;

(2) Deze vrees is gegrond aangezien verzoekers aan de ene kant altijd belangstelling getoond voor activiteiten van de oppositie hebben, en zelfs een familielid die hooggeplaatst is in de oppositiepartij Voluntad Popular hebben, en aan de andere kant, omdat ze hun land hebben verlaten en asiel hebben aangevraagd in Europa ;

(3) De vervolgingen die gevreesd zijn, zijn de dood, onmenselijke of onterende handeling;

(4) Die zijn wegens het feit dat ze beschouwd zijn als tegenstanders van de politieke macht door de regering omwille van hun activiteiten voor de oppositie, hun familiebanden met een hooggeplaatst lid van de oppositie, hun vlucht uit Venezuela en hun asielaanvraag in Europa ;

(5) De verzoekende partij vreest vervolgingen door de overheden en/of opposanten en kan de bescherming van Venezuela daarvoor niet krijgen gezien de huidige situatie in het land;

Bij het beoordelen of de vrees van verzoekers voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of verzoekers in werkelijkheid politieke kenmerken vertonen die aanleiding geven tot de vervolging, namelijk tegenstanders van de regering, indien deze kenmerken hen door de actoren van de vervolging worden toegeschreven (art. 48/3, §5 Vw).

Verzoekende partij heeft alles geprobeerd om documenten neer te leggen en zijn relaas te ondersteunen. Verzoekende partij werd al de slachtoffers van vervolgingen, namelijk van bedreigingen. De artikelen 48/6 en 48/7 zijn dus van toepassing. Verzoekers moet als vluchtelingen erkend worden.

2.2.3.2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

In ondergeschikte orde, Zou Uw Raad moeten vaststellen dat verzoekende partij niet binnen het toepassingsgebied van het Geneefse Conventie valt, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet en dat de subsidiaire beschermingsstatus haar toegekend moet worden aangezien de algemene situatie in Venezuela et de elementen die de risico in haar specifieke geval individualiseren."

3. Aanvullende nota

Verzoekers maken op 3 juni 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen, waarbij zij volgende nieuwe documenten voegen:

- een kopie van een attest van de politieke partij Vente Venezuela van 27 mei 2021;
- een kopie van whatsapp-berichten van 1 juni 2021;
- vrije vertalingen van de voorgaande stukken.

4. Juridisch kader

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Waar verzoekers zich beklagen over het feit dat de commissaris-generaal zich niet heeft beperkt tot het onderzoek naar het loutere bestaan of niet van nieuwe elementen, herinnert de Raad er aan dat om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, het niet volstaat dat er nieuwe elementen aanwezig zijn.

De Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat het moet gaan om nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Waar verzoekers de commissaris-generaal verwijten een *"impliciete analyse van de inhoud van het verzoek"* dan wel een *"ten gronde onderzoek"* te hebben gevoerd, gaan zij er aldus aan voorbij dat de commissaris-generaal inderdaad vermocht om niet alleen na te gaan of er nieuwe elementen voorhanden zijn maar ook inhoudelijk mocht nagaan of deze elementen van die aard zijn dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking

komen voor internationale bescherming. Hoewel in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet melding wordt gemaakt van een onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek, beperkt het onderzoek van de commissaris-generaal in de zin van voormeld artikel zich immers niet tot louter formele vragen, maar heeft dit tot doel te bepalen of de nieuwe elementen die zich voordoen of worden voorgelegd door een verzoeker om internationale bescherming de kans al dan niet aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 116). Het spreekt daarbij voor zich dat de commissaris-generaal, om het antwoord op deze vraag te bepalen, de nieuwe elementen dient te toetsen aan en af te wegen tegen de vaststellingen die tijdens het vorig verzoek om internationale bescherming werden gedaan of feiten die zich na het vorige beschermingsverzoek hebben voorgedaan.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen, wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of formele gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek beriep eerste verzoeker zich op de economische situatie in Venezuela, de gestegen criminaliteit en de gevolgen van het feit dat hij in 2016 het referendum ondertekende, waardoor hij geen werk meer kon vinden omdat hij sindsdien bekend stond als opposant en niet-Chavist. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoekster dat zij vreest dat zij als landverraders zullen worden beschouwd omdat zij Venezuela hebben verlaten en een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en omdat zij op 23 januari heeft deelgenomen aan een anti-regeringsmanifestatie. Zij verklaarde verder verbale agressie te hebben ondergaan van een lokale Chaviste en rechterhand van de burgemeester en dat zij op de Tasconlijst staat.

De commissaris-generaal nam op 29 november 2019 ten aanzien van verzoekers beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 augustus 2020 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissingen bij arrest nr. 240 213.

De Raad oordeelde (i) dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij omwille van hun beperkte politieke activiteiten problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Venezuela; (ii) dat niet kon blijken dat verzoeker systematisch werd gediscrimineerd omwille van het feit dat hij als niet-Chavist werd beschouwd; (iii) dat uit de door verzoekers beweerde problemen met CLAP geen beschermingsnood bleek; (iv) dat verzoekster niet aannemelijk maakte problemen te hebben gekend met Natalia, een lokale Chaviste; (v) dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben omwille van het feit dat zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België; (vi) dat verzoekers niet aannemelijk maakten er in hunnen hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; en (vii) dat er werd vastgesteld dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Dit arrest heeft inmiddels gezag van gewijsde.

Op 19 oktober 2020 dienen verzoekers een volgend verzoek in.

Verzoeker verklaart dat zijn leven nog steeds in gevaar is omdat hij gesignaleerd staat als tegenstander, daar hij met zijn burens altijd naar vergaderingen ging waar hij zich als zodanig manifesteerde, hij in 2016 tegen Maduro tekende en hij zich in 2018 heeft ingeschreven bij de oppositiepartij Vente Venezuela. Hij verklaart verder dat hij bij terugkeer vreest te worden opgepakt in de luchthaven wegens zijn verblijf van twee jaar in het buitenland en zijn vervallen paspoort. Er zou verder een vergadering van de burens hebben plaatsgevonden waarin werd aangegeven dat men een telling zou uitvoeren om na te gaan wie wel of niet in het land is. Maduro beschouwt Venezolanen die in Europa asiel aanvragen als vijanden. Verzoeker vreest ook voor zijn dochters.

Verzoekster verklaart dat een terugkeer naar Venezuela voor haar, een tegenstander van het regime, zou neerkomen op zelfmoord. Zij vreest dat men haar zou vasthouden en zou ondervragen over haar tijd in het buitenland en dat men haar zou afpersen in ruil voor het veilig verlaten van de luchthaven. In het geval men haar niet zou opsluiten bij aankomst in de luchthaven denkt verzoekster dat zij slachtoffer zou kunnen worden van de agressie van onder meer FAES omdat zij via overheidsorganisaties bekend staat als tegenstander van het regime. Om deze bewering te ondersteunen verwijst verzoekster naar een brief van Rosalio Ismael Leon Luque van de partij Voluntad Popular van 4 november 2020 waarin zij wordt vermeld. Alle regionale coördinatoren van deze oppositiepartij worden momenteel vervolgd. Zo ook Victor Diaz, die directe familie van verzoekster is en met wie zij soms contact heeft. Hij leeft momenteel ondergedoken. In december 2020 vond er bovendien een volksraadpleging plaats waaraan ook Venezolanen in het buitenland kunnen deelnemen. Gezien haar voornemen hieraan deel te nemen, is verzoeksters leven nog meer in gevaar, te meer daar verzoekers via een WhatsApp-groep alle Venezolanen in het buitenland mobiliseren om deel te nemen. Voorts verwijst verzoekster naar een vergadering over de appartementen waarvan de personen die erin woonden naar het buitenland vertrokken zijn. Zij stelt dat een leidinggevende van CLAP en de coördinatrice van huisvesting en accommodatie een telling zullen houden en de staat van elk appartement zullen nagaan. De appartementen van degenen die uit het land vertrokken zijn, zullen aan andere personen worden gegeven. Vervolgens geeft verzoekster aan dat toen zij Venezuela wilde verlaten, zij gedurende vijf uur werd vastgehouden. Haar advocaat probeerde klacht in te dienen, maar de politie zei dat verzoekers het beter zo zouden laten en de klacht werd geweigerd. Een jongen die de regionale coördinator van de CLAP voor Valle de la Pascua was, had problemen met het lokale bestuur. Hij werd uit zijn functie gezet en drie dagen later werd hij vermoord. Er is geen onderzoek geweest. Verzoekster vreest bovendien voor haar leven. Tot slot geeft verzoekster aan dat er bij haar een bloedonderzoek werd uitgevoerd omdat zij symptomen van diabetes heeft. Er staat ook een medische afspraak gepland omdat zij pijn

heeft aan haar wervelkolom. Verzoekster stelt dat zij, gezien zij haar carnet de la patria niet meer heeft, tot niets, zoals gezondheidszorg, nog toegang zou hebben (AD CGVS, 2de VIB, stukken 9 en 9B, 'verklaring volgend verzoek').

Ter ondersteuning van het volgend verzoek leggen verzoekers volgende documenten neer: een bewijs van inschrijving bij de politieke partij Vente Venezuela (kopie) en een brief van volksvertegenwoordiger Rosalio Ismael Leon Luque van de partij Voluntad Popular van 4 november 2020 (kopie) waarin hij stelt dat hij verzoekster kent, dat zij en haar familie strijden voor de democratie, dat verzoekster familie is van V.D.G., een activist en tevens de operationele coördinator van de partij in de staat Guarico en dat iedereen die strijdt tegen de overheid, wordt bedreigd door het regime, een USB-stick waarop de volgende documenten staan: twee audiobberichten van buurvrouwen (kopie) aangaande de eerder vermelde vergadering over het opnieuw toewijzen van appartementen, vier foto's (kopie) waarvan verzoeker stelt dat hierop is te zien dat de politie mensen verhinderde om naar buiten te gaan om te protesteren, een uittreksel uit een krantenartikel van El Tiempo (kopie) dat gaat over de behandeling die terugkeerders te beurt valt in het licht van de coronapandemie, een brief van hun advocaat in Venezuela (kopie) waarover verzoeker zegt dat die meer details bevat over hun situatie waaronder data betreffende verzoekers werk, informatie over hun relaas en een toelichting over het feit dat men verzoekster niet wilde laten vertrekken bij haar vertrek uit Venezuela. In deze brief wordt hierover aangevoerd dat verzoekster werd gearresteerd op de luchthaven en wordt deze arrestatie gekoppeld aan haar deelname aan de mars van 23 januari 2019. Verzoekers advocaat geeft aan dat hij hierover een klacht neerlegde bij het familieparket, maar dat deze klacht werd verworpen. Tot slot wordt ook in deze brief aangestipt dat gebouwen die leegstaan aan andere personen worden toegewezen (AD CGVS 2de VIB, stuk 7, map met documenten).

De hamvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

5.2. Vooreerst herinnert de Raad er aan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie verwickeld zijn in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten wegens de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissingen dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus 15 mei 2020, p. 12-14). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden geviseerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geviseerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO rapport, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aldus aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime.

Veeleer blijkt dat het risico op vervolging verschilt naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak.

Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging naar zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijkt uit objectieve bronnen.

5.3. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die verzoekers aanbrachten in het kader van hun tweede beschermingsverzoeken en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekers vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Zo stelt de commissaris-generaal vooreerst terecht vast dat verzoekers met de door hen neergelegde documenten en bijkomende verklaringen er niet in slagen de eerdere beoordeling om te buigen, met name dat hun politieke activiteiten in Venezuela beperkt waren en dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stonden, waardoor er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat hun uiterst beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse overheden.

5.4.1. In hun verzoekschrift benadrukken verzoekers de voortzetting van hun politieke activiteiten en deelname aan de oppositiepartij Vente Venezuela. Zij herhalen dat verzoeker sinds 2018 lid is van deze partij en stellen dat hij vanuit België vurig de strijd voert die door zijn partij wordt geleid.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker sinds 2018 is ingeschreven bij oppositiepartij Vente Venezuela (verklaring volgend verzoek verzoeker, punt 18), hetgeen hij staft met zijn inschrijvingsbewijs, merkt de commissaris-generaal terecht op *“dat het zeer merkwaardig is dat u, ofschoon u stelde zich reeds in 2018 ingeschreven te hebben, dit element niet opwierp tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 30 november 2018 en evenmin aanhaalde tijdens de beroepsprocedure bij de RvV”*.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen verklaring bieden voor deze handelwijze. Verzoekers hadden tijdens de behandeling van hun eerste beschermingsverzoek ruim de tijd om de commissaris-generaal en de Raad van dit lidmaatschap op de hoogte te brengen, maar lieten dit na, hetgeen de ernst en oprechtheid van dit politiek engagement in twijfel trekt. Bovendien kan een loutere inschrijving als lid bij de oppositiepartij Vente Venezuela geen nieuw licht werpen op de eerdere vaststellingen met betrekking tot hun politiek profiel dat, zoals eerder gezegd, enkel steunt op beperkte politieke activiteiten. Ook nu toont verzoeker niet aan dat hij, behalve louter lid te zijn van Vente Venezuela, in dit kader politieke activiteiten heeft ontwikkeld die van die aard zijn dat kan worden

aangenomen dat hij daardoor in het vizier is gekomen of zal komen van de Venezolaanse overheden. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dan wel dat hij meer en meer betrokken is geraakt, maar laat na enige politieke activiteit in het kader van Vente Venezuela concreet te staven. Stuk 10 dat hij voegt bij het verzoekschrift is immers volgens de inventaris niet meer dan wederom een bewijs van lidmaatschap. Bij aanvullende nota voegen verzoekers een nieuw attest toe van Vente Venezuela van 27 mei 2021 opgesteld te Caracas waarin wordt verklaard dat verzoeker *“actief deel uitmaakt van onze organisatie en werkzaam is in het team van publieke projecten en openbaar bestuur uit te voeren in het vrije Venezuela”*. De vaststelling dat verzoeker pas in zulk laat stadium zulk attest voorlegt, terwijl hij reeds sinds 2018 lid is, doet de nodige twijfels rijzen over de aard van zijn activisme en engagement voor deze partij. De Raad stelt verder vast dat dit zeer summiere attest niet vermeldt sinds wanneer verzoeker actief werkzaam is voor de partij alsook dat dit attest geen verdere concretisering bevat over verzoekers voorgehouden ‘actieve’ deelname en zijn werkzaamheden, noch preciseringen over deze werkzaamheden, noch uiteenzet hoe verzoeker zijn werkzaamheden invult vanuit België nu het document werd opgesteld in Caracas. Ter terechtzitting betogen verzoekers nog dat zij financiële steun verlenen aan de partij, maar zij laten na dit concreet te staven en evenmin blijkt dit uit het nieuwe attest van 27 mei 2021. Bij de aanvullende nota voegen verzoekers kopieën toe van een whatsapp-bericht dat de coördinator van Vente Venezuela in de staat Guarico zou hebben gestuurd. De Raad wijst er vooreerst op dat deze zulke whatsapp-berichten niet afkomstig zijn van een objectieve bron. Dergelijke conversaties op sociale media kunnen bovendien eenvoudig worden geësceneerd en ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken en evenmin kunnen ze worden geverifieerd; met name kan de identiteit van de sprekers niet worden vastgesteld. Om deze redenen kan aan zulke conversaties maar een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend. Alleszins maken de verzoekers met het louter voorleggen van zulke berichten niet aannemelijk dat de Venezolaanse overheid op de hoogte zou zijn van hun financiële steun aan Vente Venezuela, noch maken zij aannemelijk dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden louter omwille van een financiële steun aan deze politieke partij, die blijkens de whatsapp-berichten in ieder geval verschillende activiteiten in de staat Guarico ter plaatse kan ontwikkelen, zoals het oprichten van scholen, zonder dat er zich blijkbaar problemen voordoen.

Alles samengenomen, blijkt er in verzoekers hoofde alleszins geen doorgedreven activisme en engagement voor de partij Vente Venezuela, laat staan een doorgedreven oppositie tegen de regering Maduro. De vaststelling dat verzoekers politieke activiteiten eerder beperkt zijn en niet van die aard dat ze aanleiding kunnen geven tot vervolging, blijft nog steeds gehandhaafd.

5.4.2. Verzoekers verwijzen naar hun activisme op sociale media en voegen screenshots toe van hun facebookpagina's (stukken 4a en 5a) en hun deelneming aan de 'consulta', dit is de volksraadpleging van 12 december 2020.

Waar verzoekers ten tijde van het indienen van hun tweede beschermingsverzoek *“geen enkel (begin van) bewijs van jullie deelname of van jullie stelling jullie landgenoten gemobiliseerd te hebben”* hadden neergelegd, voegen verzoekers heden aan hun verzoekschrift stukken toe waaruit zou moeten blijken dat zij hebben deelgenomen aan deze volksraadpleging (stukken 4b en 5b). Wat betreft deze volksraadpleging van december 2020, waarbij onder meer de vraag zou zijn gesteld of men wenst dat het regime van Maduro weggaat, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat ongeveer 6,5 miljoen Venezolanen participeerden aan deze volksraadpleging, waarvan 845 000 Venezolanen uit het buitenland (AD CGVS, 2de VIB, stuk 8, map met landeninformatie, nrs. 1 en 2). In het licht hiervan acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, het niet aannemelijk dat het loutere feit dat verzoekers hieraan deelnamen ertoe zou leiden dat er in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Verzoekers brengen geen elementen aan die hierover anders doen denken.

Waar verzoekers verwijzen naar het beleid van de regering Maduro om tegenstanders via sociale netwerken op te sporen, in het bijzonder via een wet van november 2017 en de oprichting van een overheidsinstituut dat activiteiten van tegenstanders op sociale media monitort, zoals besproken in een rapport van Freedom House (stuk 9), laten verzoekers na in concreto aannemelijk te maken dat zij omwille van hun activiteiten op sociale media in het vizier zijn gekomen of zullen komen van de Venezolaanse overheden.

Immers, wat betreft de facebookpagina's, waarmee verzoekers willen aantonen dat zij zich *“openlijk”* verzetten tegen het beleid van president Maduro, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat geenszins blijkt dat de berichten op hun facebookpagina's door verzoekers openbaar werd gedeeld. Het icoon van een slotje is steeds waar te nemen naast verzoekers facebookberichten. De verwerende partij wijst er terechtzitting op dat dit icoon aanmerkt dat het een loutere privépost betreft, hetgeen

verzoekers ter terechtzitting niet betwisten. De uittreksels van verzoekers twitterpagina's laten niet toe vast te stellen of het in casu gaat om een openbaar dan wel afgeschermd twitterprofiel en tweets.

Bij verzoeksters facebookberichten is het icoon van twee personen waar te nemen, waarvan de verwerende partij ter terechtzitting bemerkt dat het in casu gaat om berichten die enkel met vrienden werden gedeeld, wat verzoekers ter terechtzitting evenmin betwisten. Daarnaast zijn er een aantal facebookberichten van verzoekster waarin eveneens het icoon van een slot kan worden waargenomen.

Bijgevolg maken verzoekers geenszins aannemelijk dat zij zich “openlijk” verzetten op sociale media. Integendeel, de Raad kan enkel vaststellen dat hun activiteiten op sociale media ofwel geheel afgeschermd zijn, ofwel enkel worden gedeeld met vrienden ofwel het publieke karakter ervan niet kan blijken. Verzoekers maken in deze omstandigheden niet aannemelijk dat de Venezolaanse overheden kennis hebben kunnen nemen van hun activiteiten op sociale media. Hierbij kan overigens de vraag worden gesteld wat de meerwaarde is van het ‘posten’ van politieke berichten op facebook die vervolgens volledig worden afgeschermd. Politieke mobilisatie van landgenoten kan hier alvast niet uit blijken.

Verzoekers’ betoog dat uit het rapport van Freedom House blijkt dat het aanvragen van een ‘carnet de la patria’ leidt tot een permanente monitoring via de gsm en het verzamelen van data op de telefoon, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Immers blijkt niet dat verzoekers’ levensomstandigheden bij terugkeer naar Venezuela zo zullen zijn dat zij genoodzaakt zijn om een carnet de la patria aan te vragen. Overigens blijkt uit lezing van het rapport van Freedom House ook niet uitdrukkelijk dat het installeren van de app, die gepaard gaat met de ‘carnet de la patria’, ook toegang geeft tot verzoekers’ sociale media of het mogelijk maakt om data over hun gebruik van sociale media te verzamelen.

Waar verzoekers ter terechtzitting nog opwerpen dat het niet voldoende is om vast te stellen dat hun activiteiten op sociale media niet publiek zijn om te besluiten dat de Venezolaanse overheid hiervan geen kennis zou hebben, gaan zij evenwel voorbij aan volgend motief in de bestreden beslissingen: *“(…) uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten.”* In casu maken verzoekers niet aannemelijk dat zij omwille van hun beperkte activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor de Venezolaanse overheden zodat er geen concrete reden is om aan te nemen dat zij worden gemonitord.

Ten slotte merkt de Raad op dat de uittreksels van verzoekers’ sociale media Spaanstalig zijn en niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist de Raad dan ook deze documenten niet verder in overweging te nemen.

Gelet op wat voorafgaat, kunnen verzoekers niet worden bijgetreden in hun standpunt dat hun politieke activiteiten niet als beperkt kunnen worden aangemerkt. Zij maken geenszins aannemelijk dat hun “aanwezigheid [...] voldoende openbaar [is] dat zij een risico inhoudt”.

5.4.3. Verzoekers wijzen tevens op het politieke profiel van de familie van verzoekster waardoor zij verhoogde risico's lopen.

De Raad stelt vast dat in dit verband in de bestreden beslissingen reeds uitgebreid terdege werd gemotiveerd als volgt: *“Ook de brief van volksvertegenwoordiger Rosalio Ismael Leon Luque van de partij Voluntad Popular d.d. 4 november 2020 werpt geen nieuw licht op de vaststellingen over jullie politiek profiel. Daar waar in de brief wordt aangevoerd dat uw echtgenote een familielid is van V.D.G., de operationele coördinator van de partij in de staat Guarico die vervolgd wordt door het regime en familieleden naar het buitenland bracht voor hun veiligheid, dient opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote geen documenten neerleggen om deze beweemde familieband te bewijzen. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat u stelt dat V.D.G. de neef van uw echtgenote is (verklaring volgens verzoek [J.], punt 18), dat uw echtgenote aangeeft dat hij directe familie is (verklaring volgend verzoek [B.], punt 16) en dat in de brief van Rosalio Ismael Leon Luque slechts wordt gesproken over ‘verwantschap’ maar wordt de precieze familieband niet vernoemd. Voorts dient opgemerkt te worden dat deze brief slechts een kopie betreft, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en dat de bewijswaarde aldus beperkt is. Dat u slechts een kopie voorlegt is frappant in het licht van uw verklaringen dat u over het origineel beschikt in Venezuela (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18). Dat deze brief zich expliciet tot het CGVS en de Belgische autoriteiten richt wijst erop dat deze brief expliciet werd opgesteld met als doel om als bewijsstuk te dienen in het kader van jullie verzoek om*

Internationale bescherming en doet opnieuw afbreuk aan de objectieve bewijswaarde van dit document.”

Verzoekers zetten in hun verzoekschrift uiteen dat de voorganger van V.D.G., dhr. Y. S., onterecht werd gearresteerd in het kader van een repressie tegen politieke opposanten en dat de zonen van dhr. Y.S. daardoor ook in de problemen zijn gekomen (stukken 11 en 12). Verzoekers menen dat dit risico ook bestaat voor hun gezin, wegens de invloedrijke positie van V.D.G. en omdat hij al in de vuurlinie ligt van de Venezolaanse overheden (stukken 7 en 8) en dit terwijl zij zelf door regering als tegenstanders worden beschouwd.

In de objectieve landeninformatie kan worden gelezen dat bronnen melding maken van een belasting van de Venezolaanse overheden voor familieleden van leden van oppositiepartijen, dissidenten en politieke activisten, dat familieleden worden geïntimideerd en lastig gevallen, onder meer door willekeurige aanhoudingen of het voeren van raids op hun eigendommen, en dat familieleden bij terugkeer omwille van deze familieband represailles vrezen (Ambtsbericht, p. 40; EASO, p 53). Evenwel kan uit deze landeninformatie niet blijken dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van politieke tegenstanders. Ook hier blijft het aldus noodzakelijk dat verzoekers op individuele en concrete wijze aannemelijk maken dat zij omwille van de familieband van verzoekster met V.D.G. dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

Heden voegen verzoekers bij hun verzoekschrift kopieën van geboorteakten en huwelijksakten (stuk 6) waarmee verzoekster haar verwantschap met V.D.G. wil aantonen, een hooggeplaatst lid van de oppositie en tevens regionaal coördinator van de partij in de staat Guarico. In zoverre op basis van deze kopieën van geboorteakten en huwelijksakten kan worden aangenomen dat er een verwantschap is tussen verzoekster en V.D.G. blijkt het in casu te gaan om een ver familielid met wie verzoekster een gemeenschappelijk overgrootmoeder deelt. Verzoekster voert aan zeer hecht te zijn met haar ‘neef’, maar kan enkel een screenshot voorleggen waarop te zien is dat er een aantal spraakberichten zijn met ‘Vitico Primo’, zonder dat er een uitgeschreven versie wordt geleverd van deze spraakberichten en waarbij verder niet blijkt dat het de telefoon van verzoekster betreft (stuk 3). Dit kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster en haar neef ‘close’ zijn.

Verzoekers nemen in hun verzoekschrift een uitgeschreven versie van een spraakbericht van V.D.G. op. Hieraan kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden verleend, aangezien niet kan worden nagegaan of deze uitgeschreven versie daadwerkelijk een spraakbericht van V.D.G. betreft. Waar in deze uitgeschreven versie V.D.G. meedeelt dat hij op de vlucht zou zijn omdat de regering achter hem aanzit alsook de groep die hij vertegenwoordigt, brengen verzoekers geen andere bewijskrachtige elementen aan die zulke verklaring verder kunnen staven. De eerder voorgelegde brief van Rosalio Ismael Leon Luque van de partij Voluntad Popular van 4 november 2020 kan omwille van de hoger vermelde motieven in de bestreden beslissingen, zulks evenmin staven.

Wat er ook van zij, de Raad benadrukt nogmaals dat uit wat voorafgaat niet blijkt dat verzoekers zelf omwille van hun beperkte politieke activiteiten in het vizier liggen van de Venezolaanse overheid. Verder brengen verzoekers evenmin concrete indicaties aan waaruit blijkt dat andere familieleden die zich nog in Venezuela bevinden problemen zouden hebben ervaren omwille van hun familieband met V.D.G., laat staan dat zulks blijkt voor de uitgebreide familie. Verzoekers’ verklaringen ter terechtzitting dat de overheid V.D.G. probeert te raken via zijn familie, zijn niet meer dan loutere beweringen die niet worden ondersteund door bewijskrachtige elementen.

De commissaris-generaal motiveert tevens terdege: *“Dat iedereen die gekant is tegen het regime bedreigd wordt in Venezuela, zoals gesteld in de brief van volksvertegenwoordiger Rosalio Ismael Leon Luque kan in het licht van bovenstaande geenszins overtuigen. Bovendien dient benadrukt te worden dat uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat haar moeder en haar broer nog steeds in Venezuela verblijven (verklaring volgend verzoek [B.], punt 21), hetgeen in elk geval aantoonst dat andere nabije familieleden van uw echtgenote, ofschoon ook zij familie zouden zijn van V.D.G., Venezuela nog niet dienden te verlaten omwille van deze beweerde dreiging.”*

Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij omwille van hun familieband met V.D.G. een verhoogd risico lopen om in het vizier te komen van de Venezolaanse overheden.

5.4.4. De Raad stelt vast verzoekers volgende motieven in de bestreden beslissingen geheel ongemoeid laten:

“Betreffende de brief van uw advocaat d.d. 4 november 2020, waarin hij uitweidt over jullie problemen in Venezuela, kan vooreerst aangestipt worden dat deze brief slechts een kopie betreft, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en dat de bewijswaarde aldus beperkt is. Dat deze brief zich expliciet tot het CGVS richt wijst erop dat deze brief expliciet werd opgesteld met als doel

om als bewijsstuk te dienen in het kader van jullie verzoek om Internationale bescherming en doet afbreuk aan de objectieve bewijswaarde van dit document. Aangaande de passages van deze brief over jullie persoonlijke gegevens en de asielmotieven die jullie vorige keer aanhaalden, met name de problemen betreffende CLAP en jullie buurtbewoners, dient opgemerkt te worden dat het louter volharden in verklaringen zonder nieuwe elementen aan te brengen geen nieuw licht werpt op de vaststellingen in het kader van jullie vorig verzoek. Over het feit dat uw echtgenote wijzigingen aanbrengt aan haar laatste verblijfplaats en stelt dat ze enkel maar in het weekend in de woonwijk la candelaria verbleef en voornamelijk in het huis van haar grootmoeder en schoonmoeder verbleef ten tijde van het probleem (verklaring volgend verzoek [B.], vraag 10), waarmee ze haar bevreemdende houding – het blijven wonen in de wijk waar jullie problemen zich voordeden - tracht te rechtvaardigen, dient vastgesteld dat dit louter post factum verklaringen zijn die geen nieuw licht kunnen werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen die jullie hadden met de burens die tot CLAP behoorden in het kader van jullie vorig verzoek. Ook het feit dat u louter volhardt in uw verklaringen over de problemen die u had met uw burens en stelt dat u de gevechten en discussies in de gemeenschap waar u woont nog steeds vreest (verklaring volgend verzoek [J.], punten 16, 19) werpt geen nieuw licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan. Dat uw echtgenote een voorbeeld aanhaalt van een jongen die bij CLAP werkte en problemen ondervond (verklaring volgend verzoek [B.], punt 20) doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde persoonlijke problemen in jullie land van herkomst.

Ook de passages in deze brief van uw advocaat die gaan over de problemen die uw echtgenote ondervond bij haar vertrek uit Venezuela werpen geen nieuw licht op de vaststellingen omtrent jullie beschermingsnood in het kader van jullie eerste verzoek. Vooreerst dient de behandeling die [B.] onderging genuanceerd te worden. Hoewel jullie in het kader van jullie huidig verzoek verklaren dat uw echtgenote bij het verlaten van Venezuela problemen ondervond om te vertrekken, dat men haar geld vroeg en waarbij uw echtgenote zelfs stelt dat er een psychologisch spelletje met haar gespeeld werd (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18; verklaring volgend verzoek 19), werden deze beweerde feiten in het kader van het eerste verzoek van uw echtgenote amper aangehaald. Zij wierp dit niet op bij de toelichting van haar relaas (Vragenlijst CGVS d.d. 17 juni 2019, punt 3.5; notities persoonlijk onderhoud CGSV [B.] d.d. 17 juli 2019, p. 11, 12). Slechts bij de beschrijving van de reisweg stelde ze dat ze een paar uur moest wachten in de luchthaven om haar paspoort terug te krijgen en dat ze schrik had dat ze niet zou mogen vertrekken (Verklaring DVZ d.d. 17 juni 2016, punt 31). Dat jullie advocaat in zijn brief deze gebeurtenissen op de luchthaven aan de deelname van [B.] aan de manifestatie van 23 januari 2019 koppelt, kan bovendien geenszins overtuigen in het licht van de verklaringen van [B.] in het kader van haar eerste verzoek. Gevraagd naar de concrete gevolgen die zij ondervond door haar deelname aan die bewuste mars rept zij immers met geen woord over de problemen bij haar vertrek uit Venezuela (notities persoonlijk onderhoud CGSV [B.] d.d. 17 juli 2019, p. 15). Wat betreft de stelling van uw advocaat dat hij klacht indiende tegen deze gang van zaken, maar dat deze verworpen werd, kan slechts vastgesteld worden dat slechts uw echtgenote dit aanhaalt in het kader van onderhavig verzoek (verklaring volgend verzoek [B.], punt 23) en dat jullie geen begin van bewijs voorleggen van het indienen deze beweerde klacht.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er opnieuw niet in geslaagd bent uw problemen in Venezuela aannemelijk te maken.

(...)

Jullie verklaringen aangaande de vrees voor jullie kinderen - dat er plotseling iets zou kunnen gebeuren op school, dat er een plotselinge gewelddadige actie zou kunnen zijn van de groepen waar u woont (verklaring volgend verzoek [J.], punt 22) -, zijn voorts puur hypothetisch en kunnen dan ook niet leiden tot een beschermingsnood in hun hoofde. In zoverre uw verklaringen over het feit dat uw kinderen aangevallen of beledigd zouden kunnen worden door de gemeenschap waar jullie woonden (verklaring volgend verzoek [J.], punt 22) in het verlengde liggen van jullie ongeloofwaardig bevonden problemen met jullie burens, kan bovendien aangestipt worden dat hier geen geloof gehecht aan kan worden gezien het verder borduurt op een ongeloofwaardig bevonden vrees. Ook wat de verklaringen van uw echtgenote betreft over haar vrees voor jullie kinderen, waarbij ze stelt dat zij dezelfde gevolgen als jullie zouden kunnen ondervinden en aangevallen, ontvoerd, in elkaar geslagen of verkracht zouden kunnen worden (verklaring volgens verzoek [B.], punten 19, 22), dient aangestipt te worden jullie geen vrees voor vervolging aannemelijk maakten en dat aldus ook niet vastgesteld kan worden dat jullie kinderen in het verlengde hiervan een vrees zouden hebben.”

5.4.5. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift ook een vrees voor vervolging aan omwille van hun vlucht, asielaanvraag en afwezigheid bij de verkiezingen. Verzoekers benadrukken dat het gaat om hoe zij door het regime worden gepercipieerd.

Het wordt niet betwist dat verzoekers bij een terugkeer naar Venezuela mogelijk zullen worden gescreend en ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela hebben verlaten, dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019; COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019; COI Focus “*Venezuela: situatieschets*” van 15 mei 2020; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020) blijkt immers niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van een verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift citeren uit een document van de Canadese Immigration and Refugee Board, stelt de Raad vast dat de daarin vermelde informatie geen afbreuk doet aan voorgaande appreciatie.

Gelet op het voorgaande kan niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade.

De behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van worden verdacht een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant werden beschouwd, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Het is dus vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland, aldus het Algemeen Ambtsbericht. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleiden als risicoprofielen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”, juni 2020, p. 112-113).

De commissaris-generaal overweegt in casu terecht: *“Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici...”*

Gelet op wat voorafgaat en gezien de gedane overwegingen in het kader van hun eerste verzoek, blijkt nergens uit dat verzoekers een dergelijk profiel hebben noch dat zij als zodanig worden gepercipieerd dat zij een dreiging zouden kunnen vormen voor de Venezolaanse overheid.

Verder haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog aan: *“Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten.”*

Zoals eerder uitgebreid uiteengezet en in tegenstelling tot wat zij voorhouden, blijkt niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stonden. Het louter volharden in hun betoog dat zij als opposanten zullen worden gezien zonder concrete en ernstige elementen aan te voeren die zulks aannemelijk maken, doet hierover niet anders denken.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven en hier een beschermingsverzoek hebben ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekers aannemelijk maken dat zij bij terugkeer zullen worden geviséerd of vervolgd.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij besluit: *“Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse*

regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België, in zoverre hier geloof aan gehecht kan worden, niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Aangaande de door jullie opgeworpen vrees dat jullie reeds op de luchthaven opgepakt, ondervraagd en opgesloten zouden worden omdat jullie uit Europa komen (verklaring volgend verzoek [J.], punt 19; verklaring volgend verzoek [B.], punt 19) werd reeds in het kader van jullie eerste verzoek uiteen gezet dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad. In het kader van jullie huidig verzoek brengen jullie geen elementen aan die hier een nieuw licht op werpen. Louter het feit dat uw paspoort intussen vervallen is (verklaring volgend verzoek [J.], punt 19) stelt voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht.”

Waar verzoekers nog wijzen op hun afwezigheid tijdens de verkiezingen, laten zij na objectieve landeninformatie aan te brengen waaruit blijkt dat zij louter omwille van hun afwezigheid in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheden zouden komen.

Alles samengenomen zijn er geen concrete indicaties aanwezig dat verzoekers omwille van hun beperkt politiek activisme tot op heden, bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden. Verzoekers maken verder niet concreet aannemelijk dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Waar in het geciteerde document van de Canadese Immigration and Refugee Board nog melding wordt gemaakt van bepaalde moeilijkheden voor terugkerende Venezolanen, stelt de Raad vast verzoekers nalaten deze algemene informatie op hun individuele omstandigheden te betrekken.

Waar verzoekers herhaaldelijk citeren uit of verwijzen naar arresten van de Raad, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekers menen, de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak niet identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat niet blijkt dat in casu dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

5.4.6. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt: *“Hieraan kan tot slot nog toegevoegd worden dat, gelet op jullie beperkt politiek activisme tot op heden, jullie uitlatingen altijd tegenstanders te zullen zijn, te zullen manifesteren en niet te zullen zwijgen (verklaring volgend verzoek [J.], punt 23; verklaring volgend verzoek [B.], punt 19), allerminst kunnen overtuigen.”*

5.4.7. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekers bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten: *“Gelet hierop en in het licht van het geheel van bovenstaande hebben jullie jullie vrees om bij een terugkeer naar Venezuela problemen te zullen krijgen met het regime niet aannemelijk gemaakt.”*

5.5. In het kader van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet verwijzen verzoekers in hun verzoekschrift nog naar de veiligheidssituatie in Venezuela. Wat betreft meer specifiek artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wijzen zij op hun vrees voor het regime als politieke tegenstanders en naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Venezuela. Zij stellen verschillende bewijzen te hebben overgelegd waaruit blijkt dat de situatie hen persoonlijk raakt.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Voorerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijs, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2015. Door die economische situatie is de inflatie uiteindelijk sterk gestegen en is er een hoge werkloosheid ontstaan.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geïdoleerd of dat zij behoren tot een groep van geïdoleerde personen.

Uit wat voorafgaat blijkt immers dat zij hun vrees om bij terugkeer naar Venezuela problemen te krijgen met het regime niet aannemelijk hebben gemaakt. Er zijn geen concrete aanwijzingen die hierover anderszins doen denken. Zij tonen dan ook niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

In de bestreden beslissingen wordt overigens nog terecht gewezen op wat volgt: *“Uit de verklaringen die jullie in het kader van jullie eerste verzoek aflegden over jullie profiel en jullie familiale/ financiële situatie in jullie land van nationaliteit kon niet afgeleid worden dat er in jullie hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jullie, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ lopen. In zoverre [B.] als vrees voor haar kinderen opnieuw verwijst naar het gebrek aan een carnet de la patria die toegang geeft tot alles waaronder gezondheidszorg (verklaring volgend verzoek [B.], punt 22), dient vastgesteld te worden dat de RvV in dit opzicht reeds stelde dat uit*

niets bleek dat jullie niet opnieuw een carnet de la patria zouden kunnen aanvragen en dat evenmin bleek dat jullie zonder een carnet de la patria in een extreme situatie zouden belanden. Het louter opnieuw opwerpen van deze vrees, werpt geen nieuw licht op de zaak. Betreffende jullie bewering dat er een vergadering zal plaatsvinden waarbij een telling uitgevoerd zal worden en de lege appartementen door de regering in beslag genomen zouden worden en toebedeeld aan anderen (verklaring volgend verzoek [J.], punt 18; verklaring volgend verzoek [B.], punt 16), iets dat ook aangevoerd wordt in de brief van jullie advocaat d.d. 4 november 2020 en waarover jullie twee audioberichten van burens voorleggen, dient opgemerkt dat dit niet zonder meer aangenomen kan worden. Aan het schrijven van uw advocaat kan immers, zoals hierboven reeds omschreven, weinig objectieve waarde gehecht worden en de twee audiofragmenten kunnen eenvoudig in scene gezet zijn.

Bovendien dient benadrukt te worden dat het eventuele verlies van jullie appartement op zich er niet toe leidt dat jullie, bij een terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Er kan immers gewezen worden op de vaststellingen in het kader van jullie eerste verzoek waaruit blijkt dat uw moeder over een huis beschikt waar u zelf woonde voor uw vertrek en dat ook uw schoonmoeder een eigen huis bezit in Utapa (CGVS [J.], p. 8; CGVS [B.], p. 4). Uit niets blijkt dat zij jullie niet zouden kunnen opvangen, eens te meer gezien jullie nog steeds in contact met hen staan (verklaring volgend verzoek [J.], punt 21; verklaring volgend verzoek [B.], punt 21). Er kan hierbij nog opgemerkt worden dat uit een van de audioberichten blijkt dat het uw echtgenote in een appartement van de regering verbleef. Dit wijst er andermaal op dat zij niet onder de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

In de mate dat uw echtgenote verwijst naar haar medische problemen en ze aanvoert dat jullie in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (verklaring volgend verzoek [B.], vragen 12 en 22), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekers laten deze terechte motieven over hun individuele omstandigheden geheel ongemoeid. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, waaronder de toegang tot voedsel en gezondheidszorg, brengen verzoekers geen afdoende, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

5.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, beaamt de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat evenwel voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Het betoog dat uit 's Raad arrest nr. X zou blijken dat dit politieel en crimineel geweld kan worden aangemerkt als een gewapend conflict mist overigens feitelijke grondslag.

Dit politieel en crimineel geweld moet veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekers om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekers, die verklaren afkomstig te zijn uit de deelstaat Guárico, zijn evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers' verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Guárico, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.7. In de mate dat verzoekers verwijzen verwijst naar de *"Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I"* van UNHCR van maart 2018, merkt de Raad op dat in dit document nergens wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van bescherming te bieden. In dit rapport wordt enkel opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielprocedure, zodat personen die een nood aan bescherming hebben als zodanig worden herkend en worden beschermd tegen refoulement. Verder verklaart UNHCR dat het maatregelen die een versnelde of vereenvoudigde toepassing van de Vluchtelingenconventie mogelijk maken, steunt.

5.8. Gelet op het geheel dat voorafgaat, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu de volgende verzoeken terecht niet-ontvankelijk worden verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat ook dit betoog niet dienstig is aangezien de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

5.9. Waar verzoekers in het eerste middel laten gelden dat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissingen binnen de door artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen en bijgevolg geen beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken kon nemen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

Nergens in deze bepaling, noch in enige andere bepaling kan worden gelezen dat de commissaris-generaal louter door het verstrijken van de termijn van tien dagen niet meer bevoegd zou zijn om een beslissing zoals de thans bestreden beslissingen te nemen. Ook zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk volgend verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid van deze wet gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekers suggereren in het verzoekschrift.

Verzoekers kunnen bovendien niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de door hen voorgehouden vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas.

Verzoekers tonen verder niet aan dat zij niet de mogelijkheid hebben gehad om hun volgend verzoek om internationale bescherming op een volledige manier uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de huidige verzoeken om internationale bescherming van verzoekers heeft geregistreerd en van hen verklaringen heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is (AD CGVS, 2de VIB, stukken 9 en 9B, 'verklaring volgend verzoek').

Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij nieuwe elementen in het kader van hun huidige volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van hun huidige verzoeken werd aan verzoekers verduidelijkt dat het CGVS op grond van hun verklaringen aldaar zou nagaan of hun volgende beschermingsverzoeken al dan niet ontvankelijk dienden te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om hen voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de DVZ.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES